

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροσχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἐριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ
Μηνιαία δρ. 16.—	Μηνιαία δρ. 25.—
Ἑξαμηνιαία » 8,50	Ἑξαμηνιαία » 12.—
Τριμηνιαία » 4,50	Τριμηνιαία » 7.—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1929
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰσθηθρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦδήτουε μηνός.
 ΤΑΛΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδοσ Ἐδουαδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον

Περιοδοσ Β' — Τόμοσ 29οσ Ἐν Ἀθήναισ, 1 Ἰανουαριου 1922 Ἔτοσ 44ον. — Ἀριθ. 5

ΣΑΝ ΣΩΗ ΚΑΙ ΣΑΝ ΘΝΕΙΡΟ
ΓΙΟΡΤΕΣ

ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ οἱ μέρες ποὺ θὰ κλείσωμε γιὰ δυὸ βδομίδες τὸ σχολεῖο καὶ τὸ διάβασμα ὁ ἀδερφόσ μου ἔγραψε ἀπὸ καιρὸ τίσ μέρες ποὺ μᾶσ μένουν ἀκόμα, καὶ κάθε μέρα σβῦνει ἀπὸ μιὰ. Βιάζεται, τότε νὰ ξαναπαμε γιὰ τίσ γιορτέσ στὸ σπίτι.
 Ὅταν γυρίζω ἀπ' ὄξω, βράδυ-βράδυ, αὐτὰ τὰ δειλινὰ, τὰ λιθανισμένα ἀπὸ ἀλαφριέσ πάχυνεσ χρωματιστέσ, ἀκούω κιάλεσ νὰ χτυποῦνε γιὰ πρόβα τὰ τρίγωνα γιὰ τὰ κάλαντα ἀκούω ἀκόμα στὰν ἴσκιο καὶ τίσ μικροῦλεσ ἐκεῖνεσ φουσαρμόνικεσ ἔχουν λυπητεροῦσ ἤχουσ, ποὺ τρίζουν καὶ λυθῶνουν μιλὰκὰ στὰ χεῖλια...
 Θὰ ξαναπαμε στὸ σπίτι. Μὲ τὸ τραῖνο θὰ πάμε, ζουλισμένοι στὴν ἀκρη τοῦ βαγονιοῦ ἀπ' τὸν πολὺ κίτμο, ἴσως κί ὄρθιοι. Ἐν' ἀτέλειωτο ταξεῖδι, ἀνέλαμα ἀπὸ κοκκινωπέσ πεδιλάδεσ, ποὺ πλανιῶνται, ὅσο φέγγει ὁ ἥλιοσ, πρόβατα, σὲ βασιλέψη, καταχνιέσ ὑπουλεσ, κί ἄμα βραδυόση, κίτρινα φεσάμικα

ἀπὸ σοῦστεσ καὶ λεωφορεῖα... Ἄμα βραδυόση, τὸ βαγόνι θὰ ζωγραφιστῇ στὰ κἀδρα τῶν τζαμιῶν του: ἀνθρωποι κουρασμένοι ἀπ' τίσ δυνατέσ συνουμιλίεσ, χωριάτισσε: μὲ τὸ μαῦρο μαντήλι γύρω ἀπ' ταυτιὰ κί ἀπ' τὸ στόμα, — ὄλοι μέσα σ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ κίτμο καὶ κάτω ἀπ' τὰ θολὰ φανάρια τοῦ βαγονιοῦ οἱ σκληρέσ ρόδεσ θὰ τρώνε μονότονα τὸ σίδερο κί οἱ διπλανοὶ στρατιωτέσ θὰ μιλάνε γιὰ τίσ τιμωριέσ τουσ καὶ γιὰ τίσ ἀδειέσ τουσ. Σὲ νὰ στεκόμαστε στὴν ἴδια θέσι, — ἐν δὲν ἔτρεχαν ἀπ' ὄξω ἀπ' τὰ τζάμια τὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου, ποὺ σταυρώνονται κί ἀνεδοκατέβαίνου, κί ἐν δὲν περνοῦσαν τὰ σύννεφα τοῦ ἄσπρου ἀτμοῦ, κυνηγῶντασ τὸνα τ' ἄλλο.
 Κί ὕστερα θὰ μποῦμε στὰ μακρυὰ τέλματα, στὰ γνώριμα μέρη, σιωπηλὰ κἀτω ἀπ' τὸ κρὸσ καὶ τὸσκοτάδι. Ὅμομασ θάναοι στὸ σταθμὸ θάχη τὸ γιὰκὲ του ἀνατηχωμένο ζαλισμένο ἀπ' τὸ ταξεῖδι, μισοχαροῦμένο, μισοσαστισμένο, θὰ δυσκολευοματτε νὰ τοῦ ἀπαντάμε σὲ ἀτελείωτεσ ἐρωτήσεσ. Ἐνα γλυκὸ καρδιοχτύπι μὲσ πιάνει

κάθε φορὰ ποὺ τὰ ξαναδὲλομε δλα αὐτὰ, μιὰ μετάνοια γιὰτὶ νὰ τ' ἀφήσωμε καὶ νὰ φύγωμε αὐτὰ τὰ σπιτάκια τὰ σκοῦρα ἀπ' τὴν ὕγρασια, αὐτοῦσ τοῦσ ὁρόμοουσ ποῦναοι γεμάτοι σκληρὸ βραδινὸ ἀγιάζι καὶ μακρουλοῦσ ἴσκιουσ. Σὲ νὰ μᾶσ παραπονηθῶνται, ἤ σὲ νὰ τὸ βρίσκουο μᾶταιο καὶ νὰ μᾶσ παραπονηθοῦ... Αὐτὴ ἡ μαύρη ἀδλαία ποὺ κατεβαίνει, ἀπ' τὰ μισὰ τ' οὐρανοῦ καὶ κάτω, εἶν' ἡ θάλασσα, κί ἕνα φωσάκι, μιὰ σταλιὰ, εἶναο τὸ ἤλεκτρικὸ στὴ Γαλλικὴ σκαλία. Κί ἐκεῖνο τὸ παράθυρο ποὺ δὲν ἐκλείσε ἀκόμα, εἶναο τὸ δικὸ μασ μᾶσ περιμένουν, ἡ μαμμά μᾶσ περιμένει! Εἶναο μιὰ σικιὰ ὄρθια... ἡ ἄλλη, καθιστῇ, εἶναο ἡ κατμένη ἡ θεία, πάντοτε ἀρρωστη. Κί ὕστερα ἕνα βιαστικὸ κουδούνισμα τῆσ ἀξωπόρτασ στὴ σιωπηλὴ πλατεῖα.
 Μαμμά, θὲ φορᾶσ πάλι τὸ ἄσπρο πλεχτὸ σάλι σου, σταυρωτὸ ἀπὸ πίσω θὰ βάλῃε στὸ μέτωπό μασ τὸ χέρι σου, μαλακὸ καὶ κρὸσ, θὰ μᾶσ ἀνασηκώσηε τὰ μαλλιά καὶ θὰ μᾶσ φιλήσηε ἐκάνω στὸ μέτωπο: φέτὸ θάμασσε ψηοί, σὲν

κι' άσένα. Η άσπρη έκκλησία θα μας στέκη πάντα έξω απ' τα παράθυρα, με τα καμπαναριά της σκεπασμένα από μια παγωμένη άστροφεγγιά, θαλασσιά τρεμουλιαστά άστρα. Κρίμα που δε θα βρούμε πολλά καινούργια πράγματα: μερικά μόνο νέα βιβλία στο γραφείο του μπαμπά, μα που δε θα πρέπη να πειράζουμε.

Θα κάτσωμε γύρω απ' το μαγκάλι: έξω θα τραγουδάνε ζεστές ζωηρές φωνές... θυμάσαι, μαμιά, σαν άλλοτε! Τι άτέλειωτες νύχτες! Δίπλα στα θυμωμένα κάρβουνα που λαμποκοπούσαν, ένα μισό κομμάτι λεμόνι σφύριζε με το θυμιά. Πότε-πότε ή μουριά έκανε θόρυβο στην αλλη άξαφνα μας έλεγε: «Σασ! για σωπάτε», βλέπαμε τα μάτια σου να κοιτάζουν το κενό και να γυαλίζουν στο κατεβασμένο φως της λάμπας: πρόσχες σε κάποιον ήχο, σε καμιά περπατήσιιά που έτριζε κοντά στα θεμέλια του σπιτιού κι' ύστερα περνούσε. Κουρασμένοι απ' τη σιωπή, απ' την άργπορία κι' απ' την πλήξη, ρίχναμε πότα-πότα, κρυφά, κομματάκια χαρτί στα κάρβουνα, και τότε ή προδοτικά μυρωδιά ανέβαινε ξαφνικά και πσουχτερή. Ταράζαμε τη χόβολη κι' ή κύρα της μας χτυπούσε στο πρόσωπο. Ο μπαμπάς ύστερα έρχόταν απ' την άγορά, φέρνοντας μήλα και την έφημερίδα του, που ή μυρωδιά του τυπωμένου χαρτιού της γέμιζε την κίμαρα.

Μέσα στη σκοτεινή σάλα, που μια ίσια γραμμή φως χαρακώνει το πάτωμα, θάχουμε τις ίδιες πολυθρόνες: ανάμεσα πολυθρόνας και τοίχου, καθώμουν, τα χρόνια εκείνα, κι' έπαιζα: καθώμουν ώρες δλόκληρες, αφήνοντας να παγώνουν οι φτέρνες μου απ' το κρύο του έρημου δωματίου: το τραπέζι γεμάτο χαρτιά και βιβλία και τη λάμπα σβυστή με το γυαλί γεμάτο καπνιά: καθώμουν, κι' άκούγα απ' έξω απ' τα παραθυρόφυλλα να σφυρίζουν οι μαδημένες άνακίες, που το στεγνό τους φλούδι είχε το χρώμα του χύματος: ανάμεσα απ' τις γρίλλες, άνησυχές απ' τον άνεμο, μια θάλασσα σταχτιά άγωνιζόταν να πετάξη έξω το άγριεμένο νερό που δεν το χωρούσε. Τα όρτύκια, ψηλά στο κλουδί, τιτίδιζαν απ' το κρύο, ανακάτωναν το καθαρό νερό τους, κλωτσούσαν το κανναβούρι τους. Μόνο μου, χαίδεμα μαλακά το πράσινο χνούδι των κρύων έπιπλων κι' άνοιγα το στόμα να βλέπω που έφευγε ο άχρός. Κάποτε κρυδώνουνα πίσω απ' τις πολυθρόνες κι' έφώναζα «νιάου, νιάου» κι' έκανα το γατάκι ν' άρθη να μ' έβρη, προσεκτικά πατώντας: μούδειχνε δυο γατίσια ματάκια, έκστατικά, σαν να μούλεγε:

«μα τί άνοησίες είν' αυτές;» Τόξωνα μαλακά στο πηγούνι του και τόκανα να στριφογυρίζη και να κάνη «γρρ, γρρ». Άρες ολόκληρες περνούσα μαζί του. Μα έγω τόξωνα πός θα ψόφηση και γι' αυτό τ' άγαπούσα πιδ πολύ: το βρήκαμε ξαπλωμένο, σά μεθυμένο, ένα πρωί με λιανάδα, πίσω απ' την πόρτα της κουζίνας: δεν μπορούσε να σηκωθή από χάμου, έκλαιγε σά μωρό. Ήταν τότε, πρδ ο άδερφό μου είχε τους διαλείποντας πυρετούς, που σέρναμε το κρεβάτι του στον ήλιο: τον θυμάμαι, μόλις τον είχε άκροαση ο γιατρός, και κατέβαζε το θερμομέτρο του: φορούσε μιάν άσπρη νυχτικιά και τον ντύνατε διαστικά: το προσωπάκι του, άδυνατισμένο, χλωμό, με τα μάτια μισόκλειστα στην άνηγιά, είχε δλη τη γλύκα ενός πορτραίτου μικρού παιδιού... Και στην κουζίνα μέσα το γατάκι έκλαιγε κι' επέβαινε, χωρίς να μπορούσα να του κάνω τίποτα, παρά να το λυπάμαι. Τότε, μαμιά, φάνηκες πολύ σκληρή. Όταν ξαναγύρισα απ' το φαρμακείο, μου είπες: «Δές την, τη γάτα σου: πάει στολισμένη!» Τό είχες πεταμένο, φόφιο, μέσα σ' ένα παλιό πανέρι, σκεπασμένο με τα χόρτα που είχες καθαρίσει το πρωί: έσκυφα και τ' άνασήκωσα: ήταν άλαφρύ και μονοκόμματο, σαν ψεύτικο, σαν κούκλα. Έφερα κοντά μου το πρόσωπό του, που οι τρίχες είχαν κολλήσει τα μάτια του, λιποθυμισμένα, ήταν άνοιχτά, σά δυο χάντρες. Τό άκκούμνησα άπάνω μου και τό φίλησα.

Δεν τόξερεις πόσο τό λυπήθηκα έγω έκείνο τό γατάκι...

* * *

Έτσι θα περάσουν οι μέρες των διακοπών: πίσω απ' τα παράθυρα όταν είναι καλωσύνη, ένας περίπατος στο μακρος των σπιτιών, λοξά φωτισμένων απ' τη δύση, στους δρόμους, που άνθρωποι, άμάξια, μαζί με τις άκτινες χορεύουν μακρυνά-μακρυνά: ή κοντά στη θάλασσα, που θάχη ένα νερό πολύ άλαφρύ, πολύ άραιό, καθαρό σαν οινόπνευμα: σάν ένα άρρωστο παιδάκι που στριφογυρίζει και τευτώνεται στο κρεβάτι όσο τό χαίδεύουν και τό κάνουν ν' ανατριχιάζη, έτσι θα σαλεύη και θα λυώνη ή άχτιδα του ήλιου άπάνω σ' ένα κομμάτι θάλασσα. Και την ώρα που οι ήχοι άρχίζουν να μεγαλώνουν, θα γυρίζωμε στο σπίτι, με τα παπούτσια βρεμένα από κοκκινωπή λάσπη, θα τό βρήσκωμε κλειστό, καταισκότεινο και ξεπαγιασμένο: οι πόρτες του, άνοιγα κλεινοντας, θα κάνουν άέρα και θ' αφήνουν άπήχηση...

(* Έπεται συνέχεια)

ΤΡΥΦΕΡΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ
(Κατά τό Γαλλικό)

Σε κάθε άνθό, πδω συνάξει κι' άπόνα άπίθωσα φίλι: μπουκέτο από φίλια έχω φτιάξει για την μαμά μου την καλή.

Κριφά λο, άκία έχω μιλήσει σε κάθε άνθου μου την καρδιά, να της τό πη, όταν θα σκορπίση την άμωρή του μυρωδιά.

Την κοιθούνη τά τριαντάφυλλά μου τό λόγο μου τον τρυφερά και θά τό πω: ο ή μαμά μου πόσο γι' ατήνε λαχταίω.

Σε κάθε άνθό πόχω συνάξει, κι' άπόνα άπίθωσα φίλι: μπουκέτο από φίλια έχω φτιάξει για τη μαμά μου την καλή.

ΜΗΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ
(Μυθιστόρημα υπό Jules Chancel.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ο γιδς της κύρα Δυρμπάν καθόταν στο σπίτι του άφεντικο του. Έτσι συμπώνησε ο μαραγκός με τη μητέρα του, για δυο λόγους: Πρώτα πρώτα κι' οι δυο ήθελαν να τον βγάλουν από τη συνοικία των κακούργων, όπου κατοικούσε ή χήρα: κι' ύστερα γιατί μ' αυτόν τον τρόπο, ο μαραγκός θα μπορούσε να κρύψη από τη γυναίκα του και τους άλλους το άληθινό όνομα του Φρέδου. Τους τον παρουσίασε για έξάδερφό του, που μόλις είχε έρθει απ' την έπαρχία.

Τώρα και δυο μήνες λοιπόν, τα πράγματα φαινόταν πως άηγαίαν αρκετά καλά.

* * *

Είναι πρωί, ή ώρα δέκα. Μέσα στο μαγαζί όλοι δουλεύουν με όρεξη. Ο κύρ-Άζάρ, ντυμένος μόνο με ένα τρίλινο παντελόνι και με ένα πουκάμισο που τευτώνεται πάνω στην στρόγγυλή του κοιλιά, κολλάει τραγουδώντας τις πλευρές μιας υπέροχης ντουλάπας. Κάθε τόσο, αφήνει το έπιπλο και ρίχνει μια ματιά στη δουλειά που κάνει ο Φρέδος.

— Λιγάκι νεύρο, παλληκάρι μου! του λέει. Βάστα σφιχτά την πλάνη, βάλε δύναμη, θέληση... Κοίτα αυτές τις σανίδες! Τό πλάνισμά σου κάνει χαράκια... Νά, κόττα δώ πως θέλει!

Και πιάνοντας τό εργαλειό μέσα στα χέρια του μαθητή του, ο χοντρός μαραγκός κάνει για μια στιγμή να πετάξουν σύννεφα από ροκανίδια, που γέμισαν τό πάτωμα και σκορπίσαν μιάν ώραία μυρωδιά από έλατο και ρετσίνι.

Ύστερα απ' αυτή τη διδασκαλία, ο

κύρ-Άζάρ ξαναγύρισε στη νουλάπα του κι' ο Φρέδος, χωρίς πολλήν όρεξη, άς τ' άμολογήσουμε, ξανάρχισε τη δουλειά.

Άξαφνα, στην πόρτα την άνοιχτή προς την αλλη, που έχώριζε τό μαγαζί απ' τό σπίτι του Άζάρ, φάνηκε μια ψιλόλιγγη σιλουέττα και άμέσως άκούστηκε μια φωνή ψιλή, διαπεραστική και άντικαθητική, που σκέπαζε όλο τό θόρυβο που έκαναν τα σφυριά κι' οι πλάνες.

Ήταν ή Μελανία. Πιστή στη συνήθειά της, έρχόταν να κάνη στο μαγαζί μια άπ' τις καθημερινές της έπιθεωρήσεις.

Τίποτα δεν την ίκανοποιούσε.

— Έπί τέλους, φώναξε στον άντρα της, άκόμη να τελειώση αυτή ή ντουλάπα; Τρεις μέρες τώρα παιδεύεται με δαύτη!

— Μά, άγαπητή μου, άπαντούσε ο χοντρός μαραγκός, πάντα ήσυχος κι' ήρηνικός, πιστεύε με πως όλοι δώ μέσα κίνουμε, δε μπορούμε. Γρηγορότερα δεν είναι δυνατό να γίνη.

Και σκουπίζοντας τό κήτερό μετωπί του, ο μαραγκός έδειχνε στη γυναίκα του όλες τις δύσκολες λεπτοδουλειές της ντουλάπας: τα σκαλισματα, τα στριφτά πόδια, και μ' ένα άγαθό μειδιάμα, που θα είχε άφραλίσει κήτε άλλον πρδ τη μέγαιρα, της έλεγε:

— Όλ' αυτά δεν γίνονται στο φτερό, πουλάκι μου!

Μα τό «πουλάκι του» δεν ήταν καθόλου εδχαριστημένο.

— Άλλως τε και πότε ήταν;

Με τα χέρια στη μέση, με τα μαλλιά ανακατωμένα, στάθηκε μπροστά στον άντρα της και ξανάρχισε τις γκρινιές της, κοιτάζοντας όλο τό μαγαζί με τό άνοιχτό της μάτι.— Ένα πάντα, —που πέταγε άστραπέζι.

— Άς τ' αδιά! Με πρνεός για καμιά κουτή, να χάψω αυτές τις μωρολογίες;... Η ντουλάπα έπρεπε να έχη τελειώσει από χτές, αν ήσουν σοβαρός τεχνίτης, που ξέρει να δουλεύη με λίγη ζωή άπάνω του.

Ο κύρ-Άζάρ δεχόταν σκυφτός την ψυχρολογία.

Δεν τολμούσε να τό πη, τό σκεπτόταν όμως, πως αν ή γυναίκα του δεν έρχόταν ν' άπασαχόλη κι' αυτόν και τους εργάτες του, τοδλάχιστο δυο ώρες την ήμέρα με τις γκρινιές της και να φέρνη άνω-κάτω όλο τό μαγαζί, ή δουλειά θάταν άλλο τόσο προχωρημένη.

Μά ξέρουμε πως ο καλός άνθρωπος είχε την άρχή να μην επαναστατή πότε κατά της δεσποτικής εξουσίας του φοβερού του «ήμίσεος». Δεχόταν μ' εδπειθεία τις μπόρες, έλεγε ναί,

ναί, όχι όχι, κι' ύστερα έκανε όπως αυτός ήθελε.

Χωρίς να τό ξέρη, ο μαραγκός ήταν μεγάλος φιλόσοφος κι' άκολουθούσε τη φιλοσοφία του Σωκράτη, που κι' αυτός, καθώς ξέρετε, είχε γυναίκα πολύ κακότροπη.

Άφοπλισμένη απ' την άπάθεια του άντρός της, ή Μελανία σήκωσε τό κεραυνοδόλο μάτι της από πάνω του, τόκλεισε, άνοιξε τάλλο και τότε είδε τον Φρέδο, που την κοιτούσε, χωρίς ναχη πιά τό νού του στη δουλειά του.

Εδχαριστημένη γιατί τον έπιάσε σ' αυτή τη στάση, έτρέξε σ' αυτόν και έξέχυσε άπάνω του όλο τό θυμό που είχε μέσα της.

— Πώς; τον άρχισε. Άπ' τις έξη τό πρωί, μοναχά τρεις σανίδες έχεις

— Χά, χάλι... φαντάζεσαι πως ο Φρέδος μένει νηστικός;... (Σελ. 35 στ. γ...)

πλάνισει, τεμπέλη; Άμ τόξεραι έγω πως θάσουν έλεσινός στη δουλειά σου, τόχω πεί πολλές φορές το Νεπόμυσέν... Μ' αυτός ο μπουνταλάς δε μ' άκούει... Κάνει πάντα του κεφαλιού του... Ά! είναι μια χαρά ο άπαρχιώτης ξαδελφάκος!... Άν όλοι στο σπίτι του το μοιάζουν!...

Η γκρινιαρά γυναίκα περίμενε ν' άκούση απ' τό Φρέδο καμιά δικαιολογία, καμιά διαμαρτυρία: μα αυτός δεν είπε τίποτα. Κοίταζε μόνο ήτχα την κύρα του κι' ένα χαμόγελο λιγάκι ειρωνικό φαινόταν στα χείλη του.

Αυτό έκανε τη γυναίκα του μαραγκού νάναψη περισσότερο.

— Ά! έτσι λοιπόν ε; είπε με τα δόντια σφιγμένα από λύσσα, όχι μόνο δε δουλεύεις, παρά και κάνεις πως με περιφρονείς! Καλά λοιπόν! Θα σου επιβληθή ή τιμωρία που σου πρέπει.

Σήμερα δεν έχει φαί, παλιόπαιδο!

— Καλά, κυρά, άπάντησε ο Φρέδος με άπάθεια.

Η κυρά-Μελανία, έκτος από τάλλα της προτερήματα, ήταν και φιλόργυρη. Γιατό είχε ιδιαίτερη προτίμηση στην τιμωρία που λέγεται «νηστεία».

Στό Φρέδο όμως δε φαινόταν να κάνη καμιά εντόπιση αυτή ή άπειλή, όπως δεν τούκταναν κι' οι επιπλήξεις. Γιατό, θέλοντας να δείξη δλη της την κακία, ή Μελανία γύρισε και κοίταξε τό ρολόι, που έδειχνε δώδεκα παρά πέντε κι' άνήγγειλε με δυνατή φωνή, χωρίς τό βλέμμα της ν' άφίγη τό Φρέδο στιγμή, για ν' άπολαύση καλύτερά τη στενοχώρια του:

— Έλάτε να φάμε... Η σούπα είναι έτοιμη: και τι σούπα!... Έβαλα μέσα δυο όκάδες κρέας, λαρδί, λουκάνικα και πάπια! Είναι να γλόφης τα δάχτυλά σου! Μά δεν άκούτε, ή μοσκοδολάδα της έφτασε ίσαμε δώ!

Πραγματικώς απ' την κουζίνα έρχόταν μια πολύ όρεχτική μυρωδιά και μάλιστα γι' ανθρώπους, που απ' τό πρωί έδροκοπούσαν με τό πρίονι και την πλάνη στα χέρια.

Η Μελανία κοίταζε με χαιρεκακία τον μαθητευόμενο, που νόμιζε πως του επέβαλε τό μαρτύριο του Ταντάλου. Μά ο Φρέδος διατηρούσε την υπερήφανη κι' άδιάφορη στάση του, χωρίς να δίνη προσοχή στην κύρα του.

Είχε ξαναρχίσει τό πλάνισμα, σφυρίζοντας σιγανό, με ύφος ήσυχο κι' εδχαριστημένο.

Πειραγμένη απ' αυτό τό θέαμα, ή κυρία Άζάρ βγήκε πρώτη λέγοντας:

— Έλάτε! Στο τραπέζι!

Ο μαραγκός άφησε τη δουλειά του, μα άργούσε να βάλη τό γιλέκο του, για να μπορέση, φεύγοντας, να πετάξη ένα παρηγορητικό λόγο στο Φρέδο.

Η γυναίκα του μάντεψε τό σκοπό του και θέλησε να τον εμπόδιση:

— Ε! μά θα σάς περιμένο πολύ;... Έλάτε γρήγορα!

Ο Άζάρ κι' ο Ίουλιανός μόλις πρόφτασαν να ρίξουν ένα βλέμμα συμπάθειας στο Φρέδο κι' έφυγαν για τό σπίτι, σαν όπνωτισμένοι από τό μάτι της φοβερής αυτής γυναίκας.

Μόλις ο μαθητευόμενος είδε πως είχε μείνει μόνος μες στο μαγαζί, άρχισε να γελά, σήκωσε τους ώμους, έβαλε την παλάμη του άνοιχτή μπρδς στη μύτη του κι' έκανε μια χειρονομία προς την πόρτα, απ' όπου είχε βγή ή κύρα του, μουρμουρίζοντας:

— Χά! χά! Φαντάζεσαι πως ο Φρέδος μένει νηστικός άμα τον τιμωρήσού; Για βλέκα λοιπόν τον περνεός τό Φρέδο; Καλά, στάσου και θά τδχη! (* Έπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Σε όσπτι, απ' όπου χρώνια λείπω,
Σταγή φάρμακων τώρα γεννά:
Τ' άγκάθια άπνιχτα τον τοίχο

Κ' έχουν τα κάγκελα σαπίσει
Και τα γρασιδι είναι πυκνά
Και στεφάνη είναι ή βρέση.

Άνοιγμα τή σπασμένη πόρτα
Και τή κατάρτι δοσκέλω,
Ποδ τή πλημύριαν τή χόρτα.

Στέκια. Μιά θύμηση με πνίγει
Και κάποια προσωπα καλώ,
Ποδ τήκαπώ, μά που έχουν φύγει.
ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Άγαπητοί μου,

Ι μεγάλες γιορτές,
Χριστούγεννα,
Πρωτοχρονιά, — έ-
πεσαν φέτος Σάβ-
βατο. Κι' ή «Διά-
πλασις» που βγαί-
νει αδη την ή-
μέρα, έπρεπε να βάλη τή γιορτινά της.

Τήν είδατε προχθές τί άμορφη
ήταν Χριστουγεννιάτικη, με τό έξοχο
έκείνο είκονογραφημένο διήγημα και
με τό κλασσικό κοίημα του Γκωτιέ,
που τόσο άριστοτεχνικά τό μετέφρα-
σε ό κ. Στασινόπουλος. Τή βλέπετε
τί άμορφη που είναι και σήμερα
Πρωτοχρονιάτικη, με τις ολοζώντανες,
τις σκαρταριστές «Γιορτές» του άγαπη-
τού μας κ. Τέλλου Άγρα και με την
«Πρωτοχρονιά» του κ. Βώττη.

Τό χαριτωμένο αυτό σάιτσο ό καλ-
λιτέχνης, παλιός μας φίλος, μάς τό
έστειλε για μπουναμά. Άλλη φορά,
συνότατα στέλιζε τή «Διάπλασι» με
τέτοια. Ο κ. Βώττης ήταν ό «έπιση-
μος ζωγράφος» του Άνανία κι' ό τα-
κτικός των «Κυριακών». Οι κιό παλιοί
φίλοι μας τον γνωρίζουν, τον θυ-
μούνται καλά. Νεώτατος είχε άρχισει
νά σκιτσάρη και μάς είκονογραφοσε
τις «Κυριακές», ύστερ' από τον κ. Δ.
Γαλάνη, τον άλησημόνητο, που μάς έ-
φυγε πρὸ πολλού και διαπρέπει τώρα
στό Παρίσι.

Μά και τον κ. Βώττη τον χάσαμε
για έναν καιρό. Τόν είχε άποροφή-
σει τό θέατρο, γιατί είναι και θεατρι-
κός συγγραφέας. Άξανα ξαναγίρσε
στην παλιά του τέχνη και μάς θυμή-
θηκε. Τί καλά! Πόσο χαρήκαμε όλοι!
Ο Άνανίας μάλιστα χοροπηδοσε που
ξανάβρισε τό ζωγάφο του. Γιατί μή
νομίσετε πως μόνο ή κλασσική τεμ-
πελιά του τον έκαμε ν' αναβάλλη χρο-
νιά τις «Κυριακές». Σωζέται κι' ή
έλλειψη καταλλήλου ζωγράφου. Ο

κ. Βώττης, χωμένος στα θέατρα του,
δεν εύκαιροσε κιό. Η κι' αν είχε
καιρό, δεν είχε κιό τήν άρεση και τήν
έμπνευση, —αυτή που του ξαναήλθε
τώρα και τή βλέπετε στο σημερινό
πρωτοχρονιάτικο σάιτσο του.

Τί ώραία ιδέα και τί... άληθινή!
Είναι Πρωτοχρονιά. Ο καλός Άης-
Βασίλης ξεκινά — από τήν Καισαρεία,
— με τό γαϊδουράκι του. Τόχως φορ-
τωμένο σακκούλια γεμάτα δώρα για
τά καλά παιδιά. Περνά τις χώρες και
τάδειάζει. Ο δρόμος του είναι σκαρ-
μένος από δώρα. Τί θέλετε και δεν
πετά ό καλός Άης-Βασίλης για τά
καλά παιδιά: στρατιωτάκια, τουφεκά-
κκια, ταμπουράκια, αλογάνια, κα-
ραγκιόζηδες, κούκλες, τόπια, σφυρίχ-
τες, σιδηροδρομίκους, τρουμπέτες,
χιλία δυό. Άλλά μαζί μ' αυτά πετά
και τό καλύτερο: τή «Διάπλασι»! Τόν
τόμιο της «Διαπλάσεως» του 1921
χρυσοδομένο. Και τότε — μόνο τότε,
— γίνεται... χαλασμός κόσμου και σκο-
τωμός! Όλα τά παιδιά πέφτουν εκεί.

Πατείς-με-πατώ-σε, τρέχουν ποδ νά
τόν πρωταρπάξη. Τάλλα δώρα, τά
παιχνίδια, τά περιφρόνου, τ' άφίνουν
χάμω. Και τσακώνονται, άρπάζονται,
μαλλιοτραβιούνται, πολεμούν για τή
«Διάπλαση». Ένας άγωνας όμηρικός
γύρω στο καλύτερο δώρο του Άη-Βα-
σίλη!... Κι' ό καλός άγιος κοντοτένε-
ται και κοιτάζει κατάπληκτος. «Νά τώ-
ξερα!... συλλογίζεται: τά μισά μου το-
λάχιστο σακκούλια θά τά γέμιζα όλο
τέτοια χρυσόκόκκινα βιβλία!...»

Φυσικά, ή Τέχνη είναι πάντα υπερ-
βολική. Τό κάθε τι τό παρασταίνει με
υπερβολή για νά κίνη τήν εντύπωση
που θέλει. Άλλά πόση άλήθεια δεν
έχει ή φανταστική αυτή σκηνή του
κ. Βώττη! Σε πόσα σάιτσια δεν τρα-
δομαλλιοθνται τάδέλφια, όταν φθάνη
ένας τόμος της «Διαπλάσεως», ποδ
νά τό πρωτοπαρή; Πόσα παιδιά, όταν
τά ρωτούν τις παραμονές οι γονείς τους
— άντιπρόσωποι του Άη-Βασίλη, —
τί δώρα θέλουν τήν Πρωτοχρονιά, δεν
άπαντούν μία συνδρομήν ή ένα χρυ-
σόδετο τόμο της «Διαπλάσεως»; Και
τί σημαίνει αυτό παρά ότι θά περιφρο-
νούσαν δια τάλλα δώρα που θά σκόρ-
πιζε στα πόδια τους ό Άης-Βασίλης,
από τά στρατιωτάκια ως τους σιδη-
δρομίκους, και θά άφιναν εκεί χά-
μω, για... άλλα παιδιά, και θάτραχαν
νά σηκώσουν μόνο τό χρυσοκόκκινο
έκείνο βιβλίο, που τά τραβξ και τά
μαγεύει;...

Και τώρα τί εύχή νά σας στείλω
για τήν Πρωτοχρονιά; Τή Διάπλαση
σας τήν αγαπάτε, τό είδαμε. Τήν προ-
τιμάτε κι' απ' όλα σας τά παιχνίδια.
Θά σας εύχηθώ λοιπόν νάγαπάτε με

τήν ίδια δύναμη και τάλλα σας μα-
θήματα, του Σχολείου. Γιατί στοχάζο-
μαι πως ένα παιδί που άγαπή έξ' ίσου
τή Διάπλαση του και τό Σχολείο του
και άφιερώνει στην πρώτη τις ώρες
που του άφίνει ελεύθερες τό δεύτερο,
είν' ένα παιδί που δεν χρειάζεται τί-
ποτ' άλλο για νά προσδέξη, κι' είναι
ένα καλό παιδί, που σίγουρα θά γίνη
αύριο ένας καλός άνθρωπος κι' ένας
καλός πολίτης, «χρήσιμος στην πα-
τριδα, καμάρι των γονέων του και της
Διαπλάσεως». Αυτό σας εύχομαι με
τήν καρδιά μου. Εύτυχημένο τό 1922,
άγαπητά μου παιδιά, άγόρια και κο-
ρίτσια. Και του χρόνου, νά μάς ά-
ξιώσει ό Θεός, νάμαστε καλά και...
νά κούμε πάλι τά ίδια.

Σας άπάζομαι, ΦΑΙΔΙΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Πήγαινε μοναχούλα της. Και φο-
ροδσε ένα καστόρινο καπελάκι «κα-
νατιέ», που δεν ήταν καθόλου της τε-
λευταίας μόδας... Μά ούτε τό κοντό
τσόχινο έπανωφόρι της, που άφινε
νά φαίνεται ένα μακρό μάλλινο φου-
στάνι και μία ποδιά χρωματιστή...

Δεν είχε ούτε γάντια ούτε μανσόβ.
Κι' επειδή έκανε κρύο, είχε χωμένα τά
χέρια στα μανίκια της κι' έτραχε.

—Αυτή είναι ή φιληνάδα σου; ξα-
νάπε ή Έλισάβετ.

—Είναι όμογάλακτη αδελφή μου,
άποκρίθηκε ή Ζερμαίν στενοχωρημένη.

—Κάτι παραπάνω λοιπόν! είπε ή
γλυκειά Μαρία.

—Αυτό έξαρτάται! άποκρίθηκε ή
περήφανη Έλισάβετ.

Η Διονυσία έφθασε στην καγγελό-
πορτα. Και μολονότι δεν είχε άκούσει
ούτε λέξη απ' αυτή τή συνομιλία, κα-
τάλαβε πολύ καλά τις διαθέσεις που
είχαν άπέναντί της τά τρία έκείνα κο-
ρίτσια.

Η Ζερμαίν αισθανόταν ντροπή ή
Έλισάβετ περιφρόνηση ή Μαρία οί-
κτο. Αλλά τά τρία αισθήματα γεννού-
σαν ή παρουσία της, τή στιγμή εκεί-
νη, στη φίλη της και στις εξαδέλφες
της.

—Α, με συγχωρείτε!... έκαμε μό-
λις μπήκε κατασυγχισμένη... Δεν ή-
ξερα... Άν τόξερα... Νά φύγω...

Η Έλισάβετ έκαμε μεταβολή και
τράβηξε πρὸς τό σπίτι. Η Μαρία όμως,
μ' ευγένεια, στάθηκε μπροστά στη
Διονυσία, για νά τήν έμποδίση νά
φύγη, και της είπε:

—Μπα!... γιατί;... Δεν υπάρχει
λόγος...

Η Ζερμαίν έδίσταζε.
Παρατηρούσε τώρα τή φορεσιά της
Διονυσίας και, για πρώτη φορά, της
φάνηκε ντυμένη γελοία. Καλ συγκρι-
νοντας τις φροντισμένες και κομψές
τουαλέτες των εξαδέλφων της με τά
«παλιόρουχα» της φίλης της, συλλο-
γίζονταν αν έαρεπε νά τήν κρατήσει
στη συντροφιά τους.

—Αν δεν ήταν ή Μαρία, ή Ζερμαίν,
τό παιδί που είχε σώσει ή κυρία Κου-
τουριέ, θάφινε τήν όμογάλακτη αδελ-
φή της νά γυρίση στο σπίτι της... Θά
τήν έδιωχνε με λύπη της, αλλά θά τήν
έδιωχνε...

Η Διονυσία, με τή μεγάλη ευαι-
σθησία που είχε από τή μητέρα της
και με τήν περηφάνεια που είχε
από τον πατέρα της, άντιμετώπι-
σε και τήν περιφρόνηση της άκα-
τάδεκτης, και τήν εγκατάλειψη
της όμογάλακτης αδελφής και τον
οίκτο της άλλης.

Ο οίκτος ατός τήν έκαμε νά
μπή και νά μείνη. Στη Μαρία ά-
νακάλυπτε μία λεπτότητα, μία ευ-
γένεια, που τήν τραβούσε χωρίς νά
θέλη.

—Έπρεπε νά φύγω, συλλογιζό-
ταν, μά θέλω νά μείνω...

Κι' ακολουθήσε τις τρεις εξα-
δέλφες, έκάθισε μαζί τους στο τρα-
πέζι κι' έδειλνισε έπως πάντα. Μά
τό φαί που έφαγ' έκείνη τήν ήμέ-
ρα, της έκάθησε στο στομάχι σά
μολύδι.

—Ός που νά γυρίση στο σπίτι
της, με τά χέρια χωμένα στα μα-
νίκια του παλτου της, πολλές φο-
ρές άναγκάσθηκε νά τά βγάλη, για
νά σκούπιση τά δακρυσμένα μά-
τια της.

Γιατί συλλογιζόταν:
«Τελείωσε!... Έχασα τήν αδελφή
μου και τή φίλη μου!...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Τά παπούτσια της Διονυσίας.

Στην άτμόσφαιρα του σπιτιού των
Μπεκκάρ, που άνανεώθηκε με τον έρ-
χομό της οικογένειας Μπαρτραί, ή
Διονυσία αισθανόταν πως δεν μπορού-
σε κιό ν' άνασαινή ελεύθερα. Κι' όταν
συλλογιζόταν τά περιστατικά της ή-
μέρας εκείνης, συμπέρανε πως ή άξι-
οπρέπεια της δεν της συγχωρούσε νά
ξαναπατήσει εκεί.

Όπως ή μητέρα της, γι' άγάπη
των εξαδέλφων του Παρισίου, της ει-
χε έτοιμάσει τό κυριακάτικο φουστάνι
της, — άπόφορι κι' αυτό της Ζερμαίν,
άρεκά καινούργιο όμως, γιατί δεν τό
είχε φορέση πολύ, — κι' είχε άντικα-
ταστήσει τό παλιό κανοτιέ με μία χα-
ριτωμένη τόκα από γούνα, άπαράλ-

λακτη μ' έκείνη που φορούσε καθε-
μέρα ή Ζερμαίν.

—Άφοι ή κυρία Μπεκκάρ, συλλο-
γιζόταν ή μητέρα της Διονυσίας, τή
θέλει και τώρα που έχει τις άνιψίες
της, πρέπει νά είναι ευπρόσωπη.

Η Διονυσία είδε ατός τις προ-
τομασίες και άντι νά χαρή, μελαγ-
χόλησε. Η μητέρα της δεν ήξερε...
δεν ήτον έτσι όπως ένόμιζε... στο σπι-
τι των Μπεκκάρ τά πράγματα είχαν
άλλάξει... κι' ή Ζερμαίν επίσης...

—Περιστό, μαμά, της είπε όταν
τήν είδε ν' άνοιγη τή ντουλάπα για
νά βγάλη τις μπότες της με τά κου-
μιά: δεν θά πάω σήμερα στη Ζερ-
μαίν...

—Περιστό, μαμά, δεν θά πάω σήμερα στη Ζερμαίν... (Σελ. 37, στ. 6°)

—Α, θά βγουν έξω;... δεν μου τό
είπες...

—Όχι... Δεν ξέρω δηλαδή αν θά
βγουν έξω ή αν θά μείνουν μέσα. Μά
έγω δεν θά πάω.

—Γιατί, παιδί μου; Η κυρία Μπεκ-
κάρ μου είπε πως θέλει νά πηγαίνης
έπως πάντα.

—Η κυρία Μπεκκάρ... ίσως.

—Άλλά;... ποιός δεν θέλει; Σου
είπε κανένας;...

Η Διονυσία δεν άποκρίθηκε. Ένοι-
ωθε πως της άνέβαιναν δάκρυα...

—Μήπως ή Ζερμαίν σου είπε τί-
ποτα; εξακολούθησε ή μητέρα.

—Όχι... Ίσα-Ίσα που δεν μου είπε
τίποτα ή Ζερμαίν.

—Ποιός λοιπόν;...

—Όταν έφυγα, χθές δεν μου είπε:
Άύριο!
—Θά τό έχασε.
—Όχι. Έπίτηδες δεν μου τό είπε.

—Δεν τό πιστεύω... Κι' οι εξαδέλ-
φες της... είναι καλές;

—Η μικρή ναί. Η μεγάλη όμως...

—Τί είναι ή μεγάλη;

—Δεν της άρέσω καθόλου... Δεν με
θέλει, νά!

Και λέγοντας αυτό, ή Διονυσία γύ-
ρισε τά μάτια της άλλω, γιατί δεν
ήθελε νά τά ιδή ή μητέρα της δα-
κρυσμένα.

Άρκετες λύπες είχε αυτή ή και-
μένη. Καμιά άνάγκη δεν ήταν νά
της προστεθή κι' ή λύπη της Διονυ-
σίας... Έπειτα, αυτή δεν ήθελε νά
της πη περισσότερα, νά της κατηγο-
ρήση τή Ζερμαίν, που ή κυρία Κου-
τουριέ τή μεγάλωσε και τήν αγαπούσε
άν παιδί της.

Σώπασαν κι' οι δυό ύστερ' απ' αυ-
τή τήν εξήγηση. Κι' όταν ή Διο-
νυσία σηκώθηκε, για νά φυλάξη
στη ντουλάπα τά κυριακάτικα της,
είδε από τό παράθυρο τή Ζουστίνα,
τήν καμαριέρα της κυρίας Μπεκ-
κάρ.

—Α, καλώς τή Ζουστίνα! Τί
θέλεις;

—Μ' έστειλε ή κυρία μου, είπε
μπαινοντας ή καμαριέρα. Μήν είναι
άρρωστη; λέει, ή κυρία Διονυσία;
—Αν είναι καλά, μου είπε νά τήν
πάω στο σπίτι.

—Γρήγορα, Διονυσία! είπε τότε
ή κυρία Κουτουριέ. Ντύσου νά πάς.
Κατά βέθος, ή Διονυσία ήταν
κατευχαριστημένη. Μόνη της δεν
θά πήγαινε ποτέ. Άλλ' άφοι έστει-
λαν νά τήν πάρουν...

Φόρεσε γρήγορα τά κυριακάτι-
κα, φίλησε τή μητέρα της κι' έ-
τομαίσθηκε νά βγί.

—Έβρεις, της είπε τότε ή κ. Κου-
τουριέ: δεν πρέπει νά δίνης σημασία...

Και της έγνεψε έμφαντικά.

—Ένοια σας; ξέρω!... άποκρίθηκε
ή Διονυσία για νά τήν ήσυχάση.

Στό δρόμο, ή Ζουστίνα όρθά-κοφτά
τή ρώτησε:

—Τιά τις εξαδέλφες του Παρισίου
δεν θέλατε νάρθητε;...

—Φυσικά, ψιθύρισε ή Διονυσία ή
Ζερμαίν μ' έχει όλο τό χρόνο... ενή-
τις εξαδέλφες της...

Κι' άξανα ρώτησε:

—Η Ζερμαίν με θέλει;

—Δηλαδή αν μ' έστειλε νά σας πά-
ρω αυτή;... Όχι... ή κυρία μ' έστειλε.

—Α, ή κυρία Μπεκκάρ... Τί καλή
που είναι!

—Ε, κατά τον άνθρωπο, έκαμε ή
καμαριέρα.

—Μά έγω τή βλέπω καλή με όλους!

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ
Κρούς χειμώνας, θλιβερός
απλώθηκε στην πλαση
και όλα της τα σκέπασε
με πένθιμο σεντόνι.

Και, βγίζοντας απ' την τάση
τη φούχτα του, που με τόση συγ-
κίνηση φύλαγε το νόμισμα, το
πλησίασε στο θάμνο φως, του αν-
χνουριού-Αυτή, μόλις το είδε, γιά
μια χαρά.
— Πού τό βρήκες, άντρα μου;
Ποιάς καλός Χριστιανός σ' έδωσε;

Κρούς, ο κ. Κυριάκος, ο κ. Κυριάκος
Κοι βγίζοντας το καπέλο του,
ο κ. Κυριάκος διαπίστωσε τον άνη-
γέτη και τον είπε:
— Κύριε, ο κ. Κυριάκος μου σ' έστέ-
λει το μικρό αυτό δώρο και σ' ά-
παράκαλει να του κόμεις την τι-
μή να το δεχθής.

ΕΝΩ ΕΠΗΡΕΑΖΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ...
'Ο πατέρας, κείνο τό βράδυ της
παράμονης των Χριστουγεννίων,
γύριζε απ' την δουλειά του στη
γυναίκα του και τό μονακριβό
παιδάκι του, όπως κάθε δά βρά-
δυ, με σκ φρό καράκι, πολυβα-
σανίζοντας τό μυαλό του με σκέ-
ψεις, με σκέψεις ώ! θλιβερές...

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ
Μέσα στο δάσος άπλωσε
ή νύχτα τα φτερά της,
και τό μυστήρια αίσθημα
έκει με τη σκιά της.
'Η σκόπη πάλι άρχινισε
λυπητερά να κλαίγη.

ΕΛΠΙΔΑ
'Ελα! 'Ελα! Σέ προσμένω.
Είμαι μιά καλή Θεά, είμαι ή νι-
κήτρια της ζωής! Κόιταξε πώς
γαυογελάω. Για σένα ήλθα από
μέρη μακρινά! ήλθα από τό πα-
νωμορφα βουνά που βγαίνει ό ή-
λιος, ήλθα από της θάλασσας τό
βάθος που τό χρυσότερο ψαρά-
κι κάθουνο τολλά ήλθα από
κείνο τ' άπειρο δάσος που τό
πουλάκι ψάλλουνο άδιάκοπα.

υποθέσουμε ότι ού είσαι ο κ. Κυ-
ριάκος και εγώ ο ύπηρετός.
Κοι βγίζοντας το καπέλο του,
ο κ. Κυριάκος διαπίστωσε τον άνη-
γέτη και τον είπε:
— Κύριε, ο κ. Κυριάκος μου σ' έστέ-
λει το μικρό αυτό δώρο και σ' ά-
παράκαλει να του κόμεις την τι-
μή να το δεχθής.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΗΣ
'Η Αλλη είναι ένα πολύ ιδιο-
τροπο κοιτισάκι οεις τουαλέτε-
ς της. Και σήμερα θέλει να ποί-
η με τό ολοκαίνουργιο φόρμά
της; Μόλις τό φόρεσε και άμέ-
σως έπαιξε σκίονη στη σάχη.
Πώ, πώ! πώς θά κλαίγη;
— 'Α,
μπα! διόλου! Λα-λα τρέχει μέσα
και τό ράβει. Και τώρα πάλι
παίζει...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
'Αθήνα, 29 Δεκεμβρίου
έτη 28ην Δεκεμβρίου 1921.
1292
'Η Διδάπλαις, ή Κυρά Μάρθα,
δ' Αναίας κ' ήλιο τό Σπιντιό,
έδωκεται με την καρδιά τους σ'
έλα τό διαπλάσσειν τριου-
τοχισμένο τό νέον έτος 1922.
'Η εφημέρη των έγγραφων, των
άναγνώσεων και των παραγγελιών
έν γένει, αυτές τις ημέρες, είναι ά-
φ' ελπίσθη! 'Η άπραξία του Γρα-
φείου μου είναι άδύνατο να τας άκ-
τελή άμείωσι. Παρακαλώ λοιπόν τους
καλούς μου φίλους να μήν άνηθού-
χουν και να μήν άπεποιημένον έταν
έν λυμάνειον άκάντησόν με τό πρώτο
εγκύριον. Θά λάβωσιν κ' ήσων
έμπροστί ταχύτερα. Αι παραγγέλαι
έκτελούνται με την σειρά των.
Και τό προσωπικό τό Γραφείου μου
έργάζεται μέρα νύκτα.

Τό 'Αγορόδιό μου δέν μου έγραφε
τόσον καιρό γιατί ήταν κρεβάτιον
μένο από βρογχίτιδα. Μά τί έλλο-
μυροί; να τό έμπέσω από μία
άρρωστία; Έβουχός έγεννη και
τό άργιό πάλι τό έσπαθήκα του
Μά τί έστ' έθωρα; 'Αργί! 'Αργί!
Φάτος λέει. Θά χαθή τον έτιμο, πε-
ρισσότερο άπ' ότι τον χάλασε και
πέρυσι! Ποιάς τή χαρά μου!
Νά κ' ή 'Ανάγκη ήθελα 'Ελλάς
έστερ' από κάρη κ' από τή, με χί-
λιες ελπίδες γιά τον καινούριο χρό-
νιό και με καινούριο ψευδώνυμο, — ποί-
δέν τό λέω έννοια σου. Μού γράψε
άκμα και γιά τό γσταίνό μας χασί
Είμαι λιγάκι πιο λεπτό από κεί-
νο με χειρουργήσιον ός τόρ, άλλ-
πό γαλιστερό και, τό κυριότερο
πιο άσπρο. Κι ή 'Ανάγκη ήθελα
'Ελλάς φαίνεται καταπραϊσμένη
'Εγώ όμως δέν είμαι άκμα, κ'
βελήσιος τοφ χαρτίου μου, που έλ-
πίσω να πραγματοποιηθή ός δυο
τρέις μήνες, είναι μιά από τίς κυ-
ριώτερες φροντίδες μου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τό
έξής: 'Ημερολόγιον Πολιτιστού.
— 'Η ωτοχρονία. — 'Χειμώνας κλ.
— 'Εφύλα πωροσά κλ. — 'Περί-
χρονικό κλ. — 'Ο τυφός και ο πα-
ρονοτικός κλ. — 'Η δόναμις τοφ
Απειρού. — 'Ονειρό. — 'Η φυ-
ρούλα. — 'Η πρωτοχρονιά τοφ άρ-
φινού. — 'Νύχτα σ' άπροβίλια.
— 'Βιολόγος. — 'Απροσδόκητος αλ-
τισμός. — 'Μιά άγαπημένη οικο-
γένεια κλ. — 'ΑΓαθή ή Γαθή ή!
κλ. — 'Ο μικρός έδαλο της. — 'Η
Κρήνη κλ. — Παιδικά Πνεύματα.
— 'Κριτική της τεχνοποιημένης Σελ-
ίδος. — 'Ρόδα. Πολύ όμορφο
αυτό τό μικρό τοφ Κόκκον. Μόνο
τό δέ μού φαίνεται τέλει. πρώτο
γιά τον έρω βραχό (περιμένει να
είναι κ' ή περισσότερο) κ' ή τρίτη
πολύ όμορφη. — 'Ο κωνός και δούτερο γιά
τό έμπροστί. Και πάλι, όταν παθή
κωνός τή δόναμι τοφ 'Οκωνό,
τή θέλει τολλάχιστο γιά... λαυφόρο.
Τό Β' μού άρεσε περισσότερο άπ' όλα.
Είναι ή ζωγραφία. — Τό όρνιθι. Τί
πρωτότυπο και τί χαριτωμένο! Μπα-
ρό της Αθηνάλας. Από τή ζωή τοφ
σπιτιού έξωχόρις κ' ή ιδιαίτερο, ά-
συνήθιστο. — 'Χριστός. Καλοί οί
στίχοι, κωνό τό ποίημα. — Συμβου-
λέας και καλύτερα. — Τό 'Απειρό.
'Ορατό. Θυμίζε, ποίημα τοφ Βικτω-
ρος Ουγγύ. Δέν είναι όμως καλοτό
μύμησις. — 'Ο 'Αστέρ. — 'Αρ-
κωνή ή έμπνευση, κωνό και ζωφό-
τό γράφιστο. — 'Οπως και πέσου.
Οί δημοσκοπήσεις είναι κατά πρό-
έγγιναι. Τό έμψυχο π. χ. με τό
έδωσαν, τό πέσει με τό πέρον δέν
έμοιασάντων τέλει. 'Επιτε-
εται όμως κ' είναι γιά τό ποίημα
θεωρείται άνομοιοκατάληκτο, έλευ-
θερο. Και είναι όμορφο και όπο-
έλλη κλ. — 'Ο 'Αρχιτεμπίλης. 'Α-
νέκδοτο, πολύ νόστιμο, που ό Πω-
λίβιος βέβαια κάπου τάκουσε.

Νέα ψευδώνυμα: 'Ελαιοφό-
ρος α. (ΑΤ.) 'Αμνησιακός Παις,
α. (ΒΣ) Νίκη, α. (ΒΑ.) Ακονθού-
λις, κ. (ΜΑ.) Ροβιγών, α. (ΝΝ.)
'Ενδοξός 'Ελλην, α. (ΝΒ.) Πι-
τουκόλος, α. (ΤΒ.) Πύργος τοφ
Λεόντος, α. (ΠΑ.) Φυεανός, α.
Κυριακόδης Έυριπός, α. (Δ.) 'Ε-
δωσός 'Ελλάς, α. (ΝΧ.) 'Αλέ-
κος, α. (ΑΚ) Μανιώδης 'Ιππέος,
α. (ΙΒ) Δούγκων, α. (ΖΓ) Χλόη
α. (ΧΓ) Καυρολίτιο Αλουδί,
α. (ΑΕ.) Ταυζών, α. 'Αρσινόος,
α. 'Αγγορολογιάτος, α. Ζζά-
νιον, α. Ντέντακτι, α. (ΣΣ.) Μέ-
νας Κρή. α. (ΙΧ) 'Οσμήνη Εθ-
νία, κ. (ΦΚ) Καλιμπν, α. (—)
'Αηδονόλογιος, α. (ΠΔ.) Νού-
ρος, α. (ΠΗ.) Βλγγο. α.
(ΑΖ.) Έσφορος, α. (Ι) Φού-
εια, κ. (ΕΚ.).
'Αναγνώσεις ψευδώνυμων: Μαν-
τείν των Δελφών, α. 'Απροσε-
σπασμένο Κίμα, α. Πληγόμενος
Χριστός, α. 'Υπερήφανος 'Ελ-
λός, α. Ρολοδάκτο ηδύοδα, κ.
Γλυκός α. Φίβη, κ. Διορολάκι,
α. Σηαία της 'Εσθίας, α.
Μί κ. Ασωπος, α. Νιχόρας,
α. 'Αχκων, α. 'Αθάνατος Δόξ,
α. Ψαμινό Ναυτόο λο, α. 'Α-
νισούτοδο, κ. Παπατόχος, κ.
Νύμφη τοφ Δάσους, κ. 'Αντισμέ-
νη Πασχαλιά, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν
'Αναλάξουν: 'Ο 'Ελευθερωτής
'Ων Σκλάβων με Πετοχήν Κου-
κλίσαν, Ντολορές, 'Αγδιαμένη
Λεμονιά.
'Η Διδάπλαις άσπίζεται τους
φίλους της: 'Ιω. Θ. Κωνσταντ. (θρ-
1. 10) τό ένα, ταχυδρομικός. Φέρεται
(ευχρατό) πέρα πολύ και περιμένο
τό άποτέλεσμα. 'Απόμνητον Πολι-
μιστήν (διορθώθη). 'Ι. Α Ρίπα (ε-
χει καλός, έκκολληθώ). 'Αγαπώ
(φυσικά, όταν στέλλη κανείς μιά κάρ-
τα, μπορεί να γράφη και μιά λέα του,
άλλά δέν είναι άσπαιρήτο 'ς αδιά,
έλε άναλλαγής). Δοξασμένο Τσο-
λιάν (να, άλλα άργά γιά να τό έ-
δατα ός έπικαιρο, έπρεπε να τό έ-
να πρό δέκα ημερών) Βασιλα
δασών (ευχρατό πολύ τό λάθος
διορθώθη) Περούλην Η. Κ. (χαίρω
πώ ήγινε καλό, εχρατισθώ). 'Αφι-
λή Κυριακοπούλαν (ευχρατό γιά
τό έσπαθήκα και γιά όσα γράφεις
πέρασ τό ματάκι! ά έχει πρώτο
άντικύ τοφ γιατό). 'Ρήγαν Φεραίο
(στέλλω, εχρατισθώ πολύ). Ροδο-
δάκτυλη Αγορόλα (για εδώς και κα-
λά λόγια άπερχειρισθώ) να, μπ-
αίς να πάρη αυτό τό ψευδώνυμον
ή Ε. Κ. δέν είναι! 'Ασπία (μπα-
ρετ άπό συμμοροφίτη με τό 'Οδη-
γόν) Μικρόν Μέλισσαν (στοια με
χαρά δεχόμαι και τον άδελφό σου)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίσται) ή δ

Ἀεροναύτην Σαύονης (τὴ ἑστειλά συστημένα τὴν 16 Νοεμβρίου) Γ. Ἄλκ. (ἐλήθηθ) Ὀσμὸν Κρίνον (καί, ὑπάρχον καὶ μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσῃς 50 λεπτὰ τὸ ἕνα περιμένον τὰ ἔργα σου γιὰ τὴ Σελίδα) **Τάκην Καλοθάδ** (τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὸν φύλλον τοῦ 1917) Μ. Δ. Παύται. (καλὸ μου εὐάνης μὲ μὲ μὲ μὲ καὶ ἐρρεῖα θὰ τὸ διδάσω κ' ἐσὺς τὸ δημοσεῖμα) **Ἐθροσθέ-α** (ἐστάλειαν) Ἄλ. Χαίτησας. (ἐκατέλληλο τὸ ψευδώνυμο καὶ γὰρ στείλη ἄλλο) Ἀφροσμένο **Ἐύμα**, Ἄραμ, Ἥθην Μοσχοῖον, Μπαρουτοκαπ. Γαλανόλευκη κτλ. κτλ.

Εἰς ἑσας ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 27 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ἌΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ νέου 1909 Διαγωνισμοῦ Ἀδύσων. Αἱ λύσεις δευτὰ μετὰ τῆς 1 διατίθενται ἄλλὰ καὶ πάλιν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ᾖ ἔχον ἀκόμη δημοσεῖμα, δεύς καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

60. Λεξιγραφος.

Τὸ πρῶτο μου εἶναι μῦθος, μυστήριον τὸ δευτέρου μου, καὶ σὺν Ἀσία περιληψὴ πᾶσι πάλιν τὸ σφάλμα μου. Ἐστάλει ὑπὸ τῆς Πειραιαίης Κερσονόσῳ

61. Στοιχειογράφος.

Μετὰ νῆσον τῆς Ἑλλάδος εἰ τῆς λείψη τέρχικε, θὰ πρεβέλη εὐδὴς ἐμπρὸς σου ἕως μυρμηκαστικῶν. Ἐστάλει ὑπὸ τὸ διαβολοῦ τῆς Ἠλιουπόλ.

62. Διπλοῦς Ἀναγράμματις.

Ἀναγράμματις μὴν ἀντωνυμία, κατὰ σχηματικῶν πύργων τὴ πλοία. Μὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀναγράμματις καὶ σπαρὰ μεγάλη βλεπῶ καὶ σακίῳ. Ἐστάλει ὑπὸ τοῦ Φιλειρήμῳ

63. Δίνυμα

Τὸ ἀρσενικὸν μου μηχανή, τὸ θηλυκὸν μου ἕνα νῆσι, τὸ εὐδὴς ἔσ μου— ἄλλο ταῦτο!— νόστιμο φρεστω. Ἐστάλει ὑπὸ τοῦ Ἀμελοδὸς Γυμνασιῶν.

64. Καβόλεξον.

* * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. * * * * = Προφῆτης Ἑβραῖος. * * * * = Πρωτεύουσα εβραϊκῶν. * * * * = Ἦτος τοῦ Ἰακώβ. Καὶ καθέως τὰ ἴδια:

Ἐστάλει ὑπὸ τὸ Ἀεράμ τῆς Πόλεως

65. Μαριτῆ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνας.

— Ἀνικά, Νίκο καὶ σὸ, Πάνο, ἔλας νὰ φάω. — Ἐξ ἔχεις; ρυτίαις. — Μὰ εὐδὴς τῶτα παραπένω... Ἐστάλει ὑπὸ Στάσας Στεφανίαν

66. Κρυπτογραφικόν.

- 1234567890 = Ἀρχ. συγγραφεὺς.
- 2478 = Ὀργανον.
- 31539 = Ἀντωνυμία.
- 4165.9 = Ἀρχαῖον.
- 564739 = Ζῶον.
- 67539 = Γράφημον.
- 76 = Θ. ἔς.
- 88739 = Λιανόδευσος.
- 96476 = Ἐρπετόν.

Ἐστάλει ὑπὸ τῆς Πικροδάφνης

67. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἑνὸν ἀρχικὰ τῶν κατὰθεζήτων μῶν λέξεων ἀπετάλουν ἑλλασσαν ἢ λιμνην τὰ εὐ τέτάρτα γράμματα κρᾶτος τῆς Ἀφρικής:

- 1. Ὀστρακοδέσμον καὶ ἀσθῆναια
- 2. πόλις τῆς Π. Ἑλλάδος; 3. περταμός τῆς Μ. Ἀσίας; 4. πόλις τῆς Ἡπείρου; 5. ζῶον χροῖσιμον; 6. πῆλις τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐστάλει ὑπὸ τ. Μυστηριώδους Ἰαπᾶτου

68. Ἑλληποσύμφωνον.

ὁ ὡδ' εὐδ' αὐτῶν αἰσιωγαῖο ἢ αἰσιωγαγαί.

Ἐστάλει ὑπὸ τ. Ἀφελῶδς Καστανόλας

69. Ἑλληποσύμφωνον

φον-πην-μτβλν-π* ρδ.

Ἐστάλει ὑπὸ τοῦ Ἰανου

70. Γεῖφος.

ΗΗ ΔΙ ΔΙΑΙ ΔΙ ΔΙΑΙ ἄγμα ρμ ἄρα

Ἐστάλει ὑπὸ Χρ. Μαλάκη

Διὰ τοὺς Γαλλομάθαξ.

71. Devinette

Sans fatigue extrême, vous pouvez monter jusqu' à mon sommet, car je n' ai que six pieds. — Otez-moi le dernier; je suis toujours le même. — Otez m' en deux encore; je reste encore le même. Ἐστάλει ὑπὸ τῆς Ροδοδάκτ. Λυγούλας

72. Sans Voyelles

ti-mtr-ti-vit

Ἐστάλει ὑπὸ τὸ Πυροβολοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκή. τοῦ φύλ. 36.

- 532. Ἀντώνιος (ἄν, τῶν, Ἰος.)—
- 533. Ἰσοκράτης Σωκράτης.—534. Μέρος. Ἄερος.—535. Ὁ παρὸς, ἢ Παρὸς.
- 536. **ΘΟΥΡΕ** 537. **ΑΝΤΑΡΚΤΙ-ΑΙΤΝΑ ΚΟΣ** (Νῆος. Γραι-ΝΙΝΟΣ—ἀνδρ, ροῖδ, Βαρία, Ἰ-ΒΟΛΟΣ—κόνιον, Ὀράτιος, σὶ **ΣΙΤΟΣ** τος) —538. Τραπέζι.
- (Κ) **εοῦτΡΑ, ΠΑΙΖΕΙΣ...** —539. **ΛΑΒΑΝΙΑ**.—**ΣΑΛΑΜΙΣ** (Ἄλδος, Ἀδ'Ανδρος, Βόλος, Ἀρ'Αράτ, ΝάΜαο, Ἰλιον, ΑἰΣχίνης.)—540. Ἀγαπήσις τὴν πληστον σου ὡς σεαυτὸν—541. Ἀέγων ἀπορρήτων ἐκπορᾶν μὴ ποῖδ—542. Κεκινεπιπερο (coquine, eau, pipe, héros.)—543. On connaît le marin quand vient la tempête.

Πρωτοχρονιάτικο :
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[Παίδευτος]
ΘΕΑΤΡΟΝ
ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ
[Τὸ Ζευγάριον. — Ἄκτινες Ν. — Τὸ Φῶρος τοῦ Λεβάντε. — Εἰς τὸ ἐξορῦλλον. : Ὁ Πλέσας ὡς Νόστιος Νισιάνης, τετραχρωμία.]
Τὸ κομψότερον ἑλληνικὸν βιβλίον
ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΟΚΤΩ
 Ταχυδρομικῶς: διὰ τὸ Ἐσωτ. ρικὸν δρ. 8.60. διὰ τὸ Ἐξωτ. ρικὸν δρ. 9.30.
Παραγγεῖλαι εἰς τὸ Γραφεῖον μας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Διὰ τ' ἕως τὸ τὸ κολὸ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα δρ. 2 εἰς ἑλαχιστος θροσ). Πέρον τῶν τὸ λέξ. 30 λεπ. ἢ λέξ. , μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.50.
 (ΚΒ' — 35)
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝ. ΑΓΡΑΜΜΕΙΑΣ
Βραβεῖο Σκαρομορ. — Ἑλανω Ἄλκης Χρυσορεῖτης, Φωφῆς Γ. Π. Γιάννης Ἀοδάμης καὶ Ἄλο. Ὁ Ἰω. Χαϊζηδημητρίου ἀντέγραψεν ἕνα κοῖμα τοῦ Βαλακρίτη. Στείλτε διευθύνσεις: στελεῖω Ἐξαγοραστὴ κοῖση
 (ΚΒ' — 37)
Νιαγδρα κοῖμα τὸ λεπτά. *Μοσχάτος* (Ἀγνέλι) Ἀποστολόου (Ἀγκαρ.)
 (ΚΒ' — 38)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΥΜΦΗΡΙΣΤΟΥ
 Προκηρῶσεται διαγωνισμὸς Διηγηματογραφίας μὲ θέμα δ' ποιωδῆποιε. Προθεσμία 40 ἡμέραι. Θὰ βροβευσθῶν δύο. Στείλατε Ἀιμῶλον Τριανταφυλλόπουλον, Καρπενήσιον.
 (ΚΒ' — 39)
Παρατιθῶμαι τῆς προεδρείας τοῦ «Κόσμου» **ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ**
 (ΚΒ' — 40)
Παρατιθῶμαι παντός ἀξιωματός μου τοῦ «Κόσμου» τῆς Διαπλάσεως. **ΜΠΕΤΟΒΕΝ.**

(ΚΒ' — 41)
Ο παιδικὸς Κόσμος στέλνει σὸν Πρόεδρό του γιὰ τὴ γιορτὴν τοῦ ἀμετρήτους εὐδῆς.
 (ΚΒ' — 42)
Απελευθερωθέντα *Μικρασιάτην* ἄδελφον γιὰ τὴ γιορτὴν σου μύσις ἀδελφικὸς εὐδῆς. *Μῆρος Ἀντιρωτῆς, Ζιζανάκι*
 (ΚΒ' — 43)
Η ΣΙΔΗΡΑ ΟΜΟΣΗΘΝΟΝΙΑ, διελύθη ἐνεκεν λόγων.
 (ΚΒ' — 44)
Προσάμα εἰς τὸν ἑν' ἀρσθ. ΚΑ 632 ἀγγεῖλιον ἀντὶ εὐχαριστήσις ἀνάγνωθι εὐχετήριεας.
 (ΚΒ' — 45)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΜΗΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ,"
Σκοπὸς: διὰδοσις Διαπλάσεως, προκηρῶσις πρωτοτύπων διαγωνισμῶν, ἵκσοσ' ἡρῆσις ὄραλων πατριωτικῶν ψευδωνύμων κλπ.
Προεδρὸς: Ἐλένη Μακροῖκη
Ἀντιπροεδρὸς: Πάνος Βουροδουμάκης. **Γραμματεῖς:** Ἀλεξάνη Μακροῖκη. **Βοηθὸς γραμματέως:** Διονυσίους Ταμίας; Κώστας Μακροῖκης.
Σύμβουλοι: Μαρίκα Βουροδουμάκη, Μαρία Μακροῖκη, Λιλιὰ Χανιωτῆκη, Μ. ἠρῆλος, Ὑπουργὸς *Ἐσομ' ὀδῆματος:* Μαργαρίκη Ἐυαγγελία. **Προπαγάνδας:** Τριτάκης, **Μέλη:** Ποπη Μακροῖκη, Κλιάνη, Ἀλεξίον, Προτιμάκη, Σακουνητάκης, Ὀλυα Χανιωτῆκη, Ἀνεσράτση, Ἀποστολίδου, Δουκουμπετζίδου, Δουκουμπετζίδη, Φοινικιανῆκη, Πολυχρόνης, Ἀλλαδά, Κανακῆκη, Διαμαντῆκη, Βλαχῆκη, Κανετάκης, Κανετῆκη, Περβολοῦρηκη, Μπουρνέλου, Στρατηγάκη, Σκανδαλῆκη, Μακροῖκη Στέλλα κλπ. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπροσωποί. Γράφατε Ἀλεξούνην Μακροῖκη, Ἡράκλειον.
 (ΚΒ' — 2)

Ἀνδριμένη βαμβακία, γράμμα ἑστειλά εἰς δευτέριον διεύθυνσιν. Ἐπιστορᾶθη δ' ἄμω. μὲ ἕτηθ' ἑν.
Νεφέλη

Τὸ ἀριώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Τὸ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοῦ 1921
 Μὲ τὰς 408 Σελίδας του. — Μὲ τὰς 200 εἰκόνας του. — Μὲ τὸν «Μικρὸν Ἐτελοντήν». — Μὲ τὴν «Δευτέραν Πατριδα». — Μὲ 50 «Ἀθηναϊκὸς Ἐπιστολάς», καὶ μὲ ἀμέτρητα ἑλλα διηγήματα, παραμῦθια, κωμωδίας, δράματα, ποιήματα κτλ. κτλ.
ΤΙΜΑΤΑΙ Ἄεραφος δρ. 20—(καὶ ταχυδρ. δρ. 20.50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 23. διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 22—(καὶ ταχυδρ. δρ. 23.50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 25 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
 Εἰς τὴν ἴδιαν τιμὴν κολλοῦνται καὶ **ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ Τόμοι τῆς Β' Περιόδου** τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1920.